

460

USTAWA

z dnia 27 czerwca 1996 r.

o zmianie ustawy o uprawnieniach do bezpłatnych i ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego.

Art. 1. W ustawie z dnia 20 czerwca 1992 r. o uprawnieniach do bezpłatnych i ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego (Dz. U. Nr 54, poz. 254, z 1994 r. Nr 40, poz. 150, Nr 80, poz. 368 i Nr 113, poz. 547 oraz z 1995 r. Nr 50, poz. 261) w art. 2 w ust. 1 pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7) dzieci i młodzież dotknięta inwalidztwem lub niepełnosprawna oraz ich rodzice lub opiekunowie; uprawnienie to obejmuje wyłącznie przejazd z miejsca zamieszkania lub miejsca pobytu do przedszkola, szkoły, placówki opie-

kuńczo-wychowawczej, ośrodka rehabilitacji, ośrodka rehabilitacyjno-wychowawczego, domu pomocy społecznej, ośrodka wsparcia, zakładu opieki zdrowotnej, poradni psychologiczno-pedagogicznej i z powrotem.”

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *A. Kwaśniewski*

461

USTAWA

z dnia 28 czerwca 1996 r.

o zmianie niektórych ustaw o zaopatrzeniu emerytalnym i o ubezpieczeniu społecznym.

Art. 1. W ustawie z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 40, poz. 267, z 1984 r. Nr 52, poz. 268 i 270, z 1986 r. Nr 1, poz. 1, z 1989 r. Nr 35, poz. 190 i 192, z 1990 r. Nr 10, poz. 58 i 61, Nr 36, poz. 206, Nr 66, poz. 390 i Nr 87, poz. 506, z 1991 r. Nr 7, poz. 24, Nr 80, poz. 350 i Nr 94, poz. 422, z 1992 r. Nr 21, poz. 84 i Nr 64, poz. 321, z 1994 r. Nr 74, poz. 339 i Nr 108, poz. 516 oraz z 1995 r. Nr 4, poz. 17) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 7 po pkt 2 dodaje się pkt 2¹ w brzmieniu:

„2¹) rentę szkoleniową.”;

2) w dziale I rozdział 5 otrzymuje brzmienie:

„Rozdział 5

Niezdolność do pracy

Art. 23. 1. Niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

2. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy.

3. Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła

zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Art. 24. 1. Przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się:

1) stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji,

2) możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

2. Trwałą niezdolność do pracy orzeka się, jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy.

3. Okresową niezdolność do pracy orzeka się, jeżeli według wiedzy medycznej istnieją rokowania odzyskania zdolności do pracy.

4. Zachowanie zdolności do pracy w warunkach specjalnych, określonych w przepisach o zatrudnianiu i rehabilitacji zawodowej osób niepełnospraw-

nych, nie stanowi przeszkody do orzeczenia całkowitej niezdolności do pracy.

5. W przypadku stwierdzenia naruszenia sprawności organizmu w stopniu powodującym konieczność stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych orzeka się niezdolność do samodzielnej egzystencji.

Art. 25 1. Oceny niezdolności do pracy, jej stopnia oraz ustalenia:

- 1) daty powstania niezdolności do pracy,
- 2) trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do pracy,
- 3) związku przyczynowego niezdolności do pracy lub śmierci z określonymi okolicznościami,
- 4) niezdolności do samodzielnej egzystencji,
- 5) celowości przekwalifikowania zawodowego

— dokonuje w formie orzeczenia lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, zwany dalej „lekarzem orzecznikiem”.

2. Jeżeli nie ma możliwości ustalenia daty powstania niezdolności do pracy, natomiast ustalono okres, w którym niezdolność do pracy powstała, za datę powstania niezdolności przyjmuje się datę końcową tego okresu. Jeżeli nie ma możliwości ustalenia ani daty, ani okresu powstania niezdolności do pracy, za datę powstania niezdolności przyjmuje się datę zgłoszenia wniosku o świadczenie.
3. Orzeczenie lekarza orzecznika stanowi dla organu rentowego podstawę do wydania decyzji w sprawie świadczeń przewidzianych w ustawie, do których prawo uzależnione jest od stwierdzenia niezdolności do pracy.
4. Minister Pracy i Polityki Socjalnej w porozumieniu z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej określi, w drodze rozporządzenia:
 - 1) organizację, szczegółowe zasady i tryb:
 - orzekania o niezdolności do pracy,
 - sprawowania nadzoru nad wykonywaniem tego orzecznictwa,
 - 2) szczególne kwalifikacje zawodowe wymagane od lekarzy orzeczników.”;

3) art. 34 otrzymuje brzmienie:

„Art. 34. 1. Osobie, która spełniła warunki określone w art. 32, przysługuje:

- 1) renta stała — jeżeli niezdolność do pracy jest trwała,
- 2) renta okresowa — jeżeli niezdolność do pracy jest okresowa.

2. Renta okresowa przysługuje przez okres wskazany w decyzji organu rentowego.

3. Osobie spełniającej warunki określone w art. 32, w stosunku do której orzeczono celowość przekwalifikowania zawodowego ze względu na niezdolność do pracy w dotychczasowym zawodzie, przysługuje renta szkoleniowa przez 6 miesięcy; okres ten ulega wydłużeniu na czas niezbędny do przekwalifikowania zawodowego, nie dłużej niż o 30 miesięcy.

4. Przedłużenie prawa do renty, o którym mowa w ust. 3, następuje na podstawie wniosku dyrektora wojewódzkiego urzędu pracy.”;

4) art. 62 otrzymuje brzmienie:

„Art. 62. Osobom objętym ubezpieczeniem społecznym w czasie pobierania stypendium sportowego z tytułu wyczynowego uprawiania sportu oraz pozostałym po nich członkom rodziny przysługują świadczenia na zasadach i w wysokości określonych w ustawie.”;

5) w art. 65 wyrazy „ze względu na inwalidztwo” zastępuje się wyrazami „ze względu na całkowitą niezdolność do pracy”;

6) skreśla się art. 66;

7) w art. 76 po wyrazie „emerytury” dodaje się przecinek i wyrazy „renty szkoleniowej”;

8) art. 78 otrzymuje brzmienie:

„Art. 78. 1. Prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy oraz wysokość tych świadczeń ulega zmianie, jeżeli w wyniku badania lekarskiego, przeprowadzonego na wniosek lub z urzędu, ustalono zmianę stopnia niezdolności do pracy, brak tej niezdolności lub jej ponowne powstanie.

2. Prawo do świadczenia z tytułu okresowej niezdolności do pracy ustaje z upływem okresu, na jaki to świadczenie przyznano.

3. Prawo do renty szkoleniowej ustaje:

1) z upływem 6 miesięcy, jeżeli dyrektor wojewódzkiego urzędu pracy nie wystąpi z wnioskiem o przedłużenie tego okresu,

2) z upływem okresu, na jaki świadczenie przyznano na wniosek dyrektora wojewódzkiego urzędu pracy,

3) od dnia otrzymania zawiadomienia dyrektora wojewódzkiego urzędu pracy o tym, że osoba zainteresowana w okresie, o którym mowa w pkt 2, nie poddaje się przekwalifikowaniu zawodowemu.”;

9) w art. 90:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Decyzja powinna być wydana w ciągu 14 dni:

- 1) od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji,
- 2) od upływu dodatkowego terminu do przedstawienia niezbędnych dowodów.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1¹ w brzmieniu:

„1¹. Wypłata świadczeń powinna nastąpić w terminie 14 dni od daty decyzji wydanej zgodnie z ust. 1.”;

10) po art. 90 dodaje się art. 90¹ w brzmieniu:

„Art. 90¹. 1. Organ rentowy wydaje decyzję o przyznaniu renty z tytułu okresowej niezdolności do pracy na okres wskazany w orzeczeniu, o którym mowa w art. 25 ust. 3.

2. W razie orzeczenia celowości przekwalifikowania zawodowego organ rentowy wydaje decyzję o przyznaniu renty szkoleniowej na okres 6 miesięcy i kieruje zainteresowanego do wojewódzkiego urzędu pracy w celu poddania przekwalifikowaniu zawodowemu.

3. Na wniosek dyrektora wojewódzkiego urzędu pracy organ rentowy wydaje decyzję o przedłużeniu prawa do renty szkoleniowej na okres wskazany w tym wniosku, z uwzględnieniem przepisu art. 34 ust. 3.

4. Organ rentowy ponownie kieruje zainteresowanego do lekarza orzecznika, jeżeli dyrektor wojewódzkiego urzędu pracy zawiadomi o braku możliwości przekwalifikowania do innego zawodu.”;

11) w art. 102:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Wstrzymanie wypłaty świadczeń następuje poczynając od miesiąca:

- 1) przypadającego po miesiącu, w którym ustało prawo do świadczenia ustalone wskutek okresowej niezdolności do pracy,
- 2) przypadającego po miesiącu, w którym organ rentowy wydał decyzję o wstrzymaniu wypłaty w przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 1—4,
- 3) za który przysługiwało świadczenie nie dołączone w przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 5.”,

b) w ust. 3 wyrazy „pkt 1” zastępuje się wyrazami „pkt 2”,

c) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Decyzji o wstrzymaniu wypłaty świadczeń nie wydaje się w przypadkach określonych w art. 78 ust. 2 i ust. 3 pkt 1 i 2.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 27 września 1973 r. o zaopatrzeniu emerytalnym twórców i ich rodzin (Dz. U. z 1983 r. Nr 31, poz. 145, z 1986 r. Nr 42, poz. 202, z 1989 r. Nr 35, poz. 190, z 1990 r. Nr 36, poz. 206 oraz z 1995 r. Nr 4, poz. 17) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 w pkt 1 po lit. b) dodaje się lit b¹) w brzmieniu:

„b¹) rentę szkoleniową,”;

2) w art. 4:

a) w ust. 1 skreśla się pkt 2,

b) skreśla się ust. 4 i 7;

3) w art. 15 w ust. 1 skreśla się pkt 2.

Art. 3. W ustawie z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 1983 r. Nr 30, poz. 144, z 1989 r. Nr 35, poz. 192, z 1990 r. Nr 36, poz. 206, z 1991 r. Nr 94, poz. 422, z 1995 r. Nr 4, poz. 17 oraz z 1996 r. Nr 24, poz. 110) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 dodaje się pkt 4¹ w brzmieniu:

„4¹) rentę szkoleniową dla pracownika, w stosunku do którego orzeczono celowość przekwalifikowania zawodowego ze względu na niezdolność do pracy w dotychczasowym zawodzie,”;

2) art. 18 otrzymuje brzmienie:

„Art. 18. 1. Pracownikowi, który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej stał się niezdolny do pracy, przysługuje:

1) renta stała — jeżeli niezdolność do pracy jest trwała,

2) renta okresowa — jeżeli niezdolność do pracy jest okresowa.

2. Renta okresowa przysługuje przez okres wskazany w decyzji organu rentowego.

3. Pracownikowi, w stosunku do którego orzeczono celowość przekwalifikowania zawodowego ze względu na niezdolność do pracy w dotychczasowym zawodzie, przysługuje renta szkoleniowa przez 6 miesięcy; okres ten ulega wydłużeniu na czas niezbędny do przekwalifikowania zawodowego, nie dłużej niż o 30 miesięcy.

4. Przedłużenie prawa do renty, o którym mowa w ust. 3, następuje na podstawie wniosku dyrektora wojewódzkiego urzędu pracy.”

Art. 4. W ustawie z dnia 19 grudnia 1975 r. o ubezpieczeniu społecznym osób wykonujących pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia (Dz. U. z 1995 r. Nr 65, poz. 333 i Nr 128, poz. 617) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 6 w ust. 1:

a) w pkt 4 po wyrazach „renta inwalidzka” dodaje się wyrazy „, renta szkoleniowa”

b) w pkt 5 po wyrazach „jednorazowe odszkodowanie,” dodaje się wyrazy „renta szkoleniowa,”;

2) w art. 16 w ust. 1 w pkt 2 wyrazy „został zaliczony do I lub II grupy inwalidów z tytułu inwalidztwa powstałego” zastępuje się wyrazami „stał się całkowicie lub częściowo niezdolny do pracy”.

Art. 5. W dekreście z dnia 4 marca 1976 r. o ubezpieczeniu społecznym członków rolniczych spółdzielni produkcyjnych i spółdzielni kółek rolniczych oraz ich rodzin (Dz. U. z 1983 r. Nr 27, poz. 135, z 1989 r. Nr 35, poz. 190, z 1990 r. Nr 36, poz. 206 oraz z 1995 r. Nr 4, poz. 17) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 w ust. 1 w pkt 5 po wyrazach „rentę inwalidzką” dodaje się wyrazy „, rentę szkoleniową”;

2) w art. 14 skreśla się ust. 7 i 8.

Art. 6. W ustawie z dnia 18 grudnia 1976 r. o ubezpieczeniu społecznym osób prowadzących działalność gospodarczą oraz ich rodzin (Dz. U. z 1989 r. Nr 46, poz. 250, z 1990 r. Nr 36, poz. 206, z 1991 r. Nr 110, poz. 474 oraz z 1995 r. Nr 4, poz. 17) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 5:

a) w pkt 4 po wyrazach „rentę inwalidzką” dodaje się wyrazy „, rentę szkoleniową”,

b) w pkt 5 po wyrazach „choroby zawodowej:” dodaje się wyrazy „rentę szkoleniową,”;

2) w art. 9 skreśla się ust. 4;

3) w art. 10:

a) w ust. 1 po wyrazie „Renta” dodaje się wyrazy „szkoleniowa, renta”,

b) skreśla się ust. 4.

Art. 7. W ustawie z dnia 17 maja 1989 r. o ubezpieczeniu społecznym duchownych (Dz. U. Nr 29, poz. 156, z 1990 r. Nr 36, poz. 206 i z 1995 r. Nr 4, poz. 17) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 11 skreśla się ust. 3,

2) w art. 13 skreśla się ust. 4.

Art. 8. W ustawie z dnia 9 maja 1991 r. o zatrudnieniu i rehabilitacji zawodowej osób niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 46, poz. 201, Nr 80, poz. 350 i Nr 110, poz. 472, z 1992 r. Nr 21, poz. 85, z 1993 r. Nr 11, poz. 50 i Nr 28, poz. 127 oraz z 1995 r. Nr 1, poz. 1, Nr 5, poz. 25 i Nr 120, poz. 577) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„Art. 1. Ustawa dotyczy osób, których stan fizyczny, psychiczny lub umysłowy, trwale lub okresowo, utrudnia, ogranicza bądź uniemożliwia wypełnianie ról społecznych, jeżeli uzyskały orzeczenie:

1) o zakwalifikowaniu przez organy orzekające do jednego z trzech stopni niepełnosprawności, określonych w art. 2, lub

2) o całkowitej lub częściowej niezdolności do pracy na podstawie odrębnych przepisów, albo

3) o rodzaju i stopniu niepełnosprawności osoby, która nie ukończyła 16 roku życia, na podstawie odrębnych przepisów,

zwanych dalej „osobami niepełnosprawnymi”.

Art. 2. 1. Ustala się trzy stopnie niepełnosprawności, które stosuje się dla realizacji celów określonych ustawą:

1) znaczny,

2) umiarkowany,

3) lekki.

2. Orzeczenie ustalające stopień niepełnosprawności stanowi także podstawę do przyznania ulg i uprawnień na podstawie odrębnych przepisów.

3. Do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu w sposób uniemożliwiający podjęcie zatrudnienia albo zdolną do wykonywania zatrudnienia w szczególności w zakładzie pracy chronionej, o którym mowa w art. 19, wymagającą niezbędnej, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

4. Do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, zdolną do wykonywania zatrudnienia na stanowisku pracy przystosowanym odpowiednio do potrzeb i możliwości wynikających z niepełnosprawności, wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, częściowej lub okresowej pomocy innej osoby w związku z ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

5. Do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, zdolną do wykonywania zatrudnienia, nie wymagającą pomocy innej osoby, w celu pełnienia ról społecznych.

6. Ograniczona możliwość samodzielnej egzystencji oznacza naruszenie sprawności

organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie, bez pomocy innych osób, podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, przyjmowanie pokarmów, mycie, ubieranie, załatwianie czynności fizjologicznych oraz poruszanie się i komunikację.”;

2) po art. 2 dodaje się art. 2a w brzmieniu:

„Art. 2a. 1. Powołuje się zespoły orzekające o stopniu niepełnosprawności:

- 1) wojewódzkie zespoły do spraw orzekania o stopniu niepełnosprawności — jako pierwsza instancja,
 - 2) Krajowy Zespół do Spraw Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności — jako druga instancja.
2. Wojewódzki zespół do spraw orzekania o stopniu niepełnosprawności, zwany dalej „zespołem”, powołuje i odwołuje dyrektor wojewódzkiego urzędu pracy.
 3. Krajowy Zespół do Spraw Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności powołuje i odwołuje Pełnomocnik do Spraw Osób Niepełnosprawnych.
 4. Zespół orzeka na wniosek osoby zainteresowanej lub jej przedstawiciela ustawowego.
 5. Od orzeczenia Krajowego Zespołu do Spraw Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności przysługuje odwołanie do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych. Postępowanie w sprawach odwołań jest wolne od opłat i kosztów sądowych.
 6. W orzeczeniu zespołu, poza ustaleniem stopnia niepełnosprawności, powinny być zawarte wskazania dotyczące w szczególności:
 - 1) szkolenia, w tym specjalistycznego,
 - 2) odpowiedniego zatrudnienia uwzględniającego psychofizyczne możliwości danej osoby,
 - 3) korzystania z rehabilitacji, ze wskazaniem form odpowiednich do potrzeb i możliwości, z wyłączeniem turnusów rehabilitacyjnych,
 - 4) korzystania z systemu pomocy społecznej,
 - 5) konieczności zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne i środki pomocnicze,
 - 6) uczestnictwa w terapii zajęciowej,
 - 7) korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji, przez co rozumie się korzystanie z usług socjalnych i opiekuńczych świadczonych przez sieć insty-

tucji pomocy społecznej, organizacje pozarządowe oraz inne placówki.

7. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady powoływania i odwoływania oraz sprawowania nadzoru nad zespołami, o których mowa w ust. 1, zakres ich działania, a także zakres ich współdziałania z organami administracji rządowej i samorządowej.

8. Minister Pracy i Polityki Socjalnej określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady orzekania o stopniu niepełnosprawności, tryb postępowania przy orzekaniu oraz zakres, skład i sposób działania zespołów orzekających.”;

3) w art. 24 w ust. 2:

a) po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

„2a) współpraca z organami rentowymi działającymi na podstawie odrębnych przepisów, w tym:

- a) organizacja szkolenia dla osób skierowanych przez organy rentowe stosownie do psychofizycznych możliwości tych osób,
- b) wnioskowanie do organów rentowych w sprawie przedłużenia prawa do renty szkoleniowej w związku z koniecznością przedłużenia czasu niezbędnego szkolenia lub cofnięcia tego prawa, jeżeli osoba nie uczestniczy w szkoleniu,”

b) po pkt 5 dodaje się pkt 5a w brzmieniu:

„5a) sprawowanie techniczno-organizacyjnej obsługi zespołów orzekających o stopniu niepełnosprawności,”;

4) po art. 42 dodaje się art. 42a w brzmieniu:

„Art. 42a. Użyte w art. 10 i art. 15 ust. 1 ustawy wyrazy „I lub II grupy inwalidów”, a w art. 18 ust. 2 i art. 19 ust. 1 wyrazy „inwalidów I lub II grupy” zastępuje się wyrazami „znacznego lub umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.”

Art. 9. W ustawie z dnia 17 października 1991 r. o rewaloryzacji emerytur i rent, o zasadach ustalania emerytur i rent oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 104, poz. 450, z 1992 r. Nr 21, poz. 84, z 1993 r. Nr 127, poz. 583 i Nr 129, poz. 602, z 1994 r. Nr 84, poz. 385, z 1995 r. Nr 4, poz. 17, Nr 95, poz. 473 i Nr 138, poz. 681 oraz z 1996 r. Nr 87, poz. 395) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 6 w ust. 2 po wyrazach „ustalania prawa do” dodaje się wyrazy „renty szkoleniowej,”;

2) w art. 11 po ust. 4 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Renta szkoleniowa wynosi 75% podstawy wymiaru renty, a jeżeli niezdolność do pracy w do-

tychczasowym zawodzie jest spowodowana skutkami wypadku przy pracy lub choroby zawodowej — 100% podstawy wymiaru renty.”;

3) po art. 24 dodaje się art. 24¹ w brzmieniu:

„Art. 24¹. Renta szkoleniowa nie przysługuje w razie osiągnięcia wynagrodzenia lub dochodu, o którym mowa w art. 24 ust. 1 i 2.”

Art. 10. 1. Ilekroć przepisy regulujące sprawy zaopatrzenia emerytalnego pracowników, zaopatrzenia emerytalnego twórców, ubezpieczenia społecznego, zasiłków rodzinnych i pielęgnacyjnych oraz zaopatrzenia inwalidów wojskowych objętych przepisami o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych uzależniają określone prawo od warunku inwalidztwa, należy przez to rozumieć całkowitą lub częściową niezdolność do pracy.

2. Ilekroć w przepisach określonych w ust. 1 jest mowa o inwalidach:

- 1) I grupy — należy przez to rozumieć całkowitą niezdolność do pracy oraz niezdolność do samodzielnej egzystencji,
- 2) II grupy — należy przez to rozumieć całkowitą niezdolność do pracy,
- 3) III grupy — należy przez to rozumieć częściową niezdolność do pracy,
- 4) bez określenia grupy — należy przez to rozumieć niezdolność do pracy.

3. Ilekroć w przepisach określonych w ust. 1 jest mowa o rencie inwalidzkiej, należy przez to rozumieć rentę z tytułu niezdolności do pracy.

4. Ilekroć w przepisach określonych w ust. 1 jest mowa o komisjach lekarskich do spraw inwalidztwa i zatrudnienia, należy przez to rozumieć odpowiednio lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Art. 11. 1. Osoby mające ustalone prawo do świadczeń wskutek zaliczenia na podstawie przepisów dotychczasowych do:

- 1) I grupy inwalidów — uważa się za całkowicie niezdolne do pracy oraz do samodzielnej egzystencji,
- 2) II grupy inwalidów — uważa się za całkowicie niezdolne do pracy,
- 3) III grupy inwalidów — uważa się za częściowo niezdolne do pracy.

2. Orzekanie w sprawach niezdolności do pracy osób, o których mowa w ust. 1, w przypadkach gdy osoby te mają wyznaczone kontrolne badanie stanu inwalidztwa, następuje przy zastosowaniu przepisów art. 23—25 ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

3. Renty inwalidzkie przyznane na podstawie przepisów dotychczasowych stają się, z mocy prawa, odpowiednio rentami z tytułu niezdolności do pracy w rozumieniu art. 23 ust. 2 lub 3 ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 12. 1. Do wniosków o świadczenia, zgłoszonych przed dniem wejścia w życie ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3.

2. W sprawach, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy art. 11 ust. 1.

3. Jeżeli ustalenie niezdolności do pracy w sprawach z wniosków, o których mowa w ust. 1, następuje po wejściu w życie ustawy, orzeczenia wydają lekarze orzecznicy Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Art. 13. Ustawa wchodzi w życie od pierwszego dnia miesiąca przypadającego po upływie 12 miesięcy od dnia jej ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *A. Kwaśniewski*

462

USTAWA

z dnia 4 lipca 1996 r.

o zmianie nazw niektórych wyższych szkół artystycznych.

Art. 1. 1. Państwowej Wyższej Szkole Sztuk Plastycznych w Gdańsku nadaje się nazwę „Akademia Sztuk Pięknych w Gdańsku”.

2. Państwowej Wyższej Szkole Sztuk Plastycznych im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi nadaje się nazwę „Akademia Sztuk Pięknych im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi”.

3. Państwowej Wyższej Szkole Sztuk Plastycznych w Poznaniu nadaje się nazwę „Akademia Sztuk Pięknych w Poznaniu”.

4. Państwowej Wyższej Szkole Sztuk Plastycznych we Wrocławiu nadaje się nazwę „Akademia Sztuk Pięknych we Wrocławiu”.

5. Państwowej Wyższej Szkole Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza w Warszawie nadaje się nazwę „Akademia Teatralna im. Aleksandra Zelwerowicza w Warszawie”.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *A. Kwaśniewski*